

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 4

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

[Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν]

«Ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε· ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθῶσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ» (Ἐφεσ. β', 3-9).

Ἐπέστη καὶ πάλιν ἡ ἑορτὴ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τῶν τριῶν φαινοῦν ἀστέρων τοῦ νοητοῦ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματος. Οἱ μεγαλῶνυμοι οὗτοι Ἱεράρχαι διέλαμψαν ἐν καιρῷ τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἠγωνίσθησαν κατὰ τῆς ψευδωνύμου γνώσεως καὶ τῶν ποικιλωνύμων αἰρέσεων καὶ ἐκραταίωσαν τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν ἀλήθειαν ἣτις ἀνακαινίζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἔθνη. Φωτισθέντες ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ λουσιθέντες ἐν τοῖς νάμασι τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ παιδείας, ἀπέβησαν πρότυπα εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, ὑποδείγματα ἐκκλησιαστικῆς διακονίας καὶ γενναῖοι πρόμαχοι τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας ἐν Χριστῷ. Ἐν αὐτῇ ἔζησαν καὶ δι' αὐτῆς ἀνεκαινίσαν καὶ ἔσωσαν τὸν καταρρέοντα ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον. Σοφοὶ καὶ βίθεις ἐρευνῆται τῆς ἑλληνικῆς σοφίας συνεδύσαν ἀρμονικῶς αὐτὴν μὲ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ οὕτω ἐγένοντο οἱ δημιουργοὶ τοῦ νέου χριστιανικοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις εἶνε καὶ θὰ εἶνε ἡ καλλίωρος πηγὴ πάσης ἀληθοῦς μορφώσεως καὶ προόδου πάσης κοινωνίας καὶ παντὸς ἔθνους ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ὁ ἑλληνισμὸς διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἐξηλείφθη, ἀλλ' ἀνυψώθη καὶ ἀνέζησε καὶ ἐνισχύθη καὶ ἐκραταιώθη. Ὅτε δὲ ἐπῆλθον ποικιλώνυμοι βαρβαρικοὶ ἐπιδρομαὶ καὶ ἠγαγκάσθη τέλος νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ καταπέσῃ, ἐν τῇ χριστιανικῇ Ὀρθοδοξίᾳ καὶ τῇ ἑλληνικῇ παιδείᾳ εὖρον ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν καὶ ἐπέπλευσεν ἐν μέσῳ τῶν καταγίδων καὶ κυκλώνων, ὡς ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ἐπὶ τοῦ κατακλισμοῦ.

Οἱ φωτολαμπεῖς οὗτοι Ἱεράρχαι διὰ τῆς ἁγίας ζωῆς τῶν καὶ τῆς φωτεινῆς διδασκαλίας τῶν ἐδημιούργουν, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, ἀληθεῖς χριστιανοὺς, τέκνα φωτός περιπατοῦντα ἐν πάσῃ ἀγαθῶσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ. Οὕτω δὲ πρέπει νὰ περιπατοῦν οἱ ἀληθεῖς Χριστιανοὶ καὶ δὴ ἡ σπουδάζουσα νεολαία, κατ' ἐξοχὴν τὴν ἑορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἐορτάζουσα, πρὸς ὠφέλειαν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν.

Ἰδῶμεν τίνα εἶνε τὰ «τέκνα φωτός». Ὁ ἄνθρωπος

φύσει τοῦ εἶδέναι ὁρέγεται. Ἐπιθυμεῖ καὶ ζητεῖ νὰ εἶρῃ τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ ὁπῶα χείρῃ καὶ εὐφραίνεται. Ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας εἶνε φῶς εἰς τοὺς πνευματικούς ὀφθαλμούς. Οἱ σωματικοὶ ὀφθαλμοί, φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός, ὀδηγοῦν τὸ σῶμα εἰς πείσας τὰς κινήσεις καὶ προφυλάττον αὐτὸ ἀπὸ τῶν κηρυμῶν καὶ τῶν κινδύνων, διὰ τοῦτο λέγεται ὅτι «ὁ λύχνος τοῦ σώματος ἐστὶν ὀφθαλμὸς» (Ματθ. 3 22). Οὕτω καὶ τὸ λογικόν, φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς ἀληθείας, ὀδηγεῖ ὅλον τὸν ἄνθρωπον καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν. Ὁ ἄνθρωπος βεβαίως ἔλαβεν παρὰ τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ δυνάμεις, δι' ὧν δύναται νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ εἴρῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ. Ἡ θεόπνευστος Ἁγία Γραφή λέγει περὶ μὲν τοῦ σώματος ὅτι, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ Θεὸς ἔπλασεν αὐτὸ ὡς θεϊκότατον πάντων τῶν κτισμάτων ἐν σημαντῶ ὄγκῳ ὕλης· περὶ δὲ τῆς ψυχῆς διὰ τοῦ ζωοποιοῦ ἐμφυσήματος κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν ἐποίησε αὐτὴν, τοῦτέστιν μέτοχον καὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, ἵνα δεσπόῃ τῶν κτισμάτων καὶ διέπῃ τὸν κόσμον ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ. Ἀτυχῶς ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε καὶ ἀπεπλανήθη. Ἐσκοτίσθη ὑπὸ τῶν νεφῶν τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς κακίας· ὁμοῦ μὲ τὴν διαφθορὰν ἠγάθη φυσικῶς ἡ ἀλογία καὶ ἡ ἀσέβεια, διότι «τίς ἡ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» (Β' Κορινθ. 14). Τίς ἡ κοινωνία πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀγαθότητος εἰς ψυχὰς καὶ καρδίας διεφθαρμένας; Οἱ ἄνθρωποι διαφθαρέντες καὶ σκοτισθέντες καὶ ἀπομακρυνθέντες τοῦ Θεοῦ, ἐλάτρευσαν τὰ κτίσματα καὶ τὰ πάθη· ἐδημιούργησαν Θεοὺς ποικιλωνύμους, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἔκλιναν τὸ γόνυ. «Τὰ πάντα ἦσαν Θεοὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ», κατὰ τὴν ὠραίαν ἔκφρασιν ἐξόχου Ἐκκλησιαστικοῦ ὁῦτορος. Οὕτω ἡ ἀσέβεια φέρει οὐ μόνον εἰς τὴν ἀλογίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διαφθορὰν καὶ κατάπτωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀποδεικνύει μεγαλοφῶνως ἡ ἱστορία τῶν πρὸ Χριστοῦ ἔθνων. «Μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῷ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα» (Ρωμ. α', 22).

Ἄλλ' εὐλογητὸς ὁ Θεός. «Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις» (Τιτ. β', 11)· ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις «πλούσιος ὢν δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσεν» (Β' Κορινθ. Η' 9)· καὶ ἐγένετο ἁμαρτία «ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνῃ Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (Αὐτοθ. ε' 21). Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε ὁ ἀληθὴς Θεός· εἶνε τὸ ἀληθινὸν φῶς, «ἦν τὸ φῶς τὸ

ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» (Ἰωάν. α', 9). Τὸ φῶς τοῦτο κατηύγασε τοὺς ἀνθρώπους· ἐφάνερωσε τὸν ἀληθῆ Θεόν· διέλυσε τὰ σκότη τῆς πλάνης· συνέτριψε τὴν εἰδωλολατρείαν· ἠμέρωσε τὰ ἔθνη καὶ ὡδήγηε τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος. Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦτο τοῦ Κυρίου ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τὸν προορισμὸν του καὶ μανθάνει πόθεν ἦλθε καὶ ποῦ ὑπάγει· μανθάνει τὰς θείας ἐντολάς καὶ γινώσκει τὸ αἰώνιον μέλλον. Ναί· τὸ φῶς τοῦτο εἶνε ἡ ζωὴ, διότι εἶνε φῶς θεῖον, ζωοποιόν. Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἀπατηλὴ ὑπὲρ πάντα καὶ σφόδρα διεφθαρμένη (Ἰερσμ. ιζ', 9) καὶ εἶνε ἄρα ἐπιζήμιος εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν. Ἀλλ' ὁ Κύριος ἀνακαινίζει τὰς καρδίας καὶ διὰ τοῦ θείου φωτός δημιουργεῖται νέα καρδία καὶ νέον πνεῦμα. Οὕτω μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης· «ἀπεκδέεται τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ» (Κορ. γ', 5-10), δὲν φρονεῖ τὰ ἐπίγεια καὶ σαρκικά, τὰ ὁποῖα διαφθείρουν τὸν ἄνθρωπον καὶ συντρίβουν καὶ ἀποστεροῦν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀποκτῶ τὸνναντίον νέα αἰσθήματα καὶ φρονήματα· ἀποκτῶ αἰσθήματα ἀγαθοεργίας, δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας, νέα αἰσθήματα ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν. Ὅθεν οἱ τοιοῦτοι χριστιανοὶ λέγονται ἀναγεγεννημένοι «οὐκ ἐκ σπορῶς φθαρτῆς, ἀλλ' ἀφθάρτου διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ» (Α' Πέτρ. Α', 23). Τὰ τέκνα ταῦτα τοῦ φωτός εἶνε τέκνα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὰ τέκνα ταῦτα ἀνιψοῦνται καὶ λαμπρύνονται· γίνονται μέτοχοι τῆς θείας δόξης καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Τοῦναντίον τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων ἢ δὲν ὑπάρχει ἢ εἶνε ἀμυδρόν. Ἡ σοφία τὸν ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἀσθενῆ καὶ λεπτὸν κάλαμον, τὸν ὁποῖον ἢ ἐλαχίστη πνοὴ τοῦ ἀνέμου σαλεύει καὶ καταθραύει. Ναί· τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων δὲν ἠδύνατο νὰ διαλύσῃ τὴν σκοτόμαιναν τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ ν' ἀνακαινίσῃ τὴν καρδίαν, διότι ἡ σοφία ἦτο «ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης» (Ἰακωβ. γ', 15).

«Ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε». Δὲν εἰσθε, λέγει ὁ Ἀπόστολος, τέκνα τοῦ σκότους· εἰσθε τέκνα τοῦ φωτός. Ἀναγεννήθητε καὶ ἀνεπλάσθητε πνευματικῶς· εἶδτε τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· ἐλάβετε πνεῦμα ἐπουράνιον· εὐρήκατε πίστιν ἀληθινήν. Περιπατεῖτε λοιπὸν ὡς τέκνα τοῦ φωτός, διότι ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος εἶνε πᾶσα ἀγαθωσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀλήθεια.

Πᾶσα ἀγαθωσύνη, πᾶν ἔργον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον γίνεται διὰ τὸν ἀγαπήσαντα ἡμᾶς Θεόν, εἶνε καρπὸς τοῦ Θεοῦ Πνεύματος. Τ' ἀγαθὰ ἔργα ὑπὲρ τοῦ πλησίον εἶνε πολλά· εἶνε σωματικά καὶ ἠθικά. Ὁ ἀληθῆς Χριστιανὸς ἐλεεῖ τὸν πλησίον σωματικῶς πάσχοντα· παρηγορεῖ καὶ παραμυθεῖ τὸν δυστυχῆ· ἀνακουφίζει τὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας καί, ὡς ἑυαίμων καθαρὸν, ποτίζει τὴν διψῶσαν πεδιάδα. Εὐεργετεῖ κοινῶς καὶ αἰτομικῶς. Ἐνισχύει τὰ παντοία Φιλανθρωπικά Καταστήματα, ὡς νοσοκομεῖα, γηροκομεῖα, ἀφρανοτροφεῖα καὶ ἄλλα. Πόσοι ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντες θεραπευόμενοι ἐν τοῖς νοσοκομοείοις ἐξέροχονται ἡμέτε, δαξάξαντες τὸν Θεὸν καὶ εὐχόμενοι

ὑπὲρ τῶν εὐεργετῶν! Οἱ εὐεργεταὶ τῆς κοινωνίας εἶνε τέκνα Θεοῦ καὶ ἀναγεγεννημένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος. Τοῦναντίον οἱ ἀσπλαγχνοὶ πρὸς τὴν δυστυχίαν τοῦ πλησίον εἶνε τέκνα τοῦ σκότους· εἶνε δούλοι τῶν παθῶν καὶ τῆς σαρκικῆς ἠδυπαθείας, οἵτινες, ὡς ὁ πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν μέσῳ τῶν ἠδονῶν τοῦ κόσμου, λέγουν «ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου» (Λουκ. ΙΒ', 20).

Ὑπάρχει ὁμοίω καὶ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀγαθοεργία, τιμωτέρα τῆς σωματικῆς ἠθικῆς. Ἡ πνευματικὴ ἀγαθωσύνη εἶνε ἡ μόρφωσις τῆς ψυχῆς καὶ διάπλασις τῆς καρδίας τοῦ πλησίον· εἶνε ἡ καθαρὰ καὶ ἀφθονος διδασκαλία εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τῆς ὁποίας μορφώνονται καὶ ἀποβαίνουν χριστιανοὶ ἀληθεῖς καὶ καλοὶ πολῖται. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ ἀληθεῖς διδάσκαλοι, οἵτινες φωτίζουν τῷ γενναίῳ φωτὶ τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν· οἱ ἱερεῖς οἵτινες διαπλάσσουν τὰς καρδίας διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος· οἱ ἄρχοντες, οἵτινες ἐκτελοῦν εὐδόκως τὰ καθήκοντά των καὶ φυλάττουν τοὺς νόμους καὶ ὡδηγοῦν τὸν λαὸν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ ἀρετῆς, «λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ εἰσιν» (Ρωμ. ιγ', 6).

Ὁ καρπὸς τοῦ Θεοῦ Πνεύματος εἶνε ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια, «ἐν πίστῃ δικαιοσύνη καὶ ἀληθεία». Ἀγαθοεργία ἀνευ δικαιοσύνης δὲν εἶνε ἀληθῆς ἀγαθοεργία. Ὁ ἄδικος δὲν ἔχει ἀγαθότητα· βλάπτει καὶ καταστρέφει τὸν ἀδελφόν του· εἶνε ἀσεβῆς καὶ πρὸς τὸν Θεόν· ὁ ἄδικος δὲν κληρονομεῖ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. «Οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν;» (Α' Κορινθ. 3', 9). Ἡ δικαιοσύνη συνδέεται μετ' τὴν ἀλήθειαν. Ναί· ὁ δίκαιος εἶνε φιλαλήθης εἰς ὅλα τὰ ἔργα του, τοὺς λόγους του, τὰς συναλλαγὰς του. Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε μέρη τῆς ἀγαθότητος καὶ ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται ἡ κοινωνία καὶ ἡ πατρις. Ποία εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια καὶ πρόδος δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅπου οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἄδικοι καὶ δόλιοι καὶ ψεύσται καὶ ἐπίοχοι; Δὲν εἶνε τότε κοινωνία χριστιανικὴ, εἶνε κοινωνία θηρίων. Ἡ τοιαύτη κοινωνία συντρίβεται καὶ διαλύεται.

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ εἴμεθα τέκνα φωτός καὶ οὐχὶ σκότους. «Ἀποδώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ἔργα τοῦ φωτός (Ρωμ. ΙΓ', 12). Γινώμεθα δὲ τέκνα φωτός καὶ ἄξιοι τῆς αἰωνίου μακαριότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς πατριδος, ὅταν μορφωθῶμεν κατὰ Χριστὸν καὶ ἑλληνοπρεπῶς. Μόρφωσις ἀληθινὴ εἶνε ὁ φωτισμὸς τοῦ νοῦ καὶ ἡ διάπλασις τῆς καρδίας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀληθοῦς θρησκείας καὶ τῆς παιδείας. Ναί· ἡ παιδεία καὶ μόρφωσις ἀποβλέπει κυρίως εἰς δημιουργίαν ἠθικῶν χαρακτήρων. Ἐπιστήμη, ὡς ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Πλάτων, χωρίζομένη τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, εἶνε οὐχὶ σοφία ἀλλὰ πανουργία. Καὶ ἡ ἀληθῆς Ἐπιστήμη δὲν εἶνε ἐναντία εἰς τὴν θρησκείαν. Τοῦναντίον συμφωνεῖ πρὸς αὐτήν, διότι ἡ μὲν θρησκεία εἶνε ἀποκάλυψις τοῦ «Θεοῦ τῶν γνώσεων», ἡ δὲ ἐπιστήμη ἀποκάλυψις τοῦ λογικοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν νό-

μων τῆς φύσεως, τοὺς ὁποίους ἔθετο ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός. Μόνον ἡ ψευδώνυμος γνώσις, ἡ ψευδὴς παιδεία, ἀντιτίθενται πρὸς τὰ θεῖα διδάγματα καὶ τὴν οὐρανόπεμπτον ἀλήθειαν.

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

**ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ**

Γ Ε Ν Ε Σ Ι Σ

ΟΙ ΔΙΑ ΣΗΘ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΜΕΧΡΙ ΝΩΕ
(Γενέσ. 5, 1-6, 8).

Α'. Ἡ γενεαλογία τοῦ Σήθ, 5, 1-32.

Ἔνα σημειώση ὁ ἱερός συγγραφεὺς τοὺς προγόνους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Πρβλ. Ματθ. 1, 1-17. Λουκ. 3, 23-38), 1ον παρέχει μετὰ τοῦ τίτλου τοῦ τμήματος τούτου σύντομον ἀνασκόπησιν τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, στ. 1-2, 2ον συγκεφαλαιῶν: α') τὸν χρόνον τῆς ζωῆς τοῦ Ἀδάμ, στ. 3-5, β') τοῦ Σήθ, στ. 6-8, γ') τοῦ Ἐνώξ, στ. 9-11, δ') τοῦ Καϊνᾶν, στ. 12-14, ε') τοῦ Μαλελεήλ, στ. 15-17, στ') τοῦ Ἰάφεθ, στ. 18-20, ζ') τοῦ Ἐνώξ, στ. 21-24, η') τοῦ Μαθουάλο, στ. 26-27, θ') τοῦ Λάμεχ, στ. 28-32 καὶ ι') τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ Νῶε, στ. 32.

Β'. Προανακρούσματα τοῦ κατακλυσμοῦ.
(Γενέσ. 6, 1-8).

1ον. Ἀξίονα διαφθορὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, στ. 1-14. α') Ἐπιγαμία μεταξὺ ἀπογόνων Καϊν καὶ Σήθ, στ. 1-2. β') Τὰ ἐπακολουθήματα τῶν ἐπιγαμιῶν τούτων, στ. 3-4. 2ον. Προαγγελία τοῦ κατακλυσμοῦ, στ. 5-8. α') Ἐκφραστικὴ περιγραφή τῆς αὐξήσεως διαφθορᾶς, στ. 5. β') Ἀπόφαισις τοῦ Θεοῦ καταδικαστικὴ, στ. 6-7. γ') Ἡ μοναδικὴ ἐξαιρέσις: Ἐγκώμιον τοῦ Νῶε, στ. 8.

Γ'. Ἡ κατασκευὴ τῆς Κιβωτοῦ (Γεν. 6, 9-26).

1ον. Ὁ τίτλος τοῦ τμήματος, ὁ Νῶε καὶ οἱ υἱοὶ του, στ. 9-10. 2ον. Ἡ διαφθορὰ τῆς συγχρόνου πρὸς τὸν Νῶε γενεᾶς, στ. 11-12. 3ον. Ἡ ἀπόφαισις περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, στ. 13. 4ον. Ὁδηγία τοῦ Θεοῦ πρὸς κατασκευὴν τῆς Κιβωτοῦ, στ. 14-16. 5ον. Τὸ μέσον τῆς μελετωμένης τιμωρίας: κατακλυσμός, στ. 17. 6ον. Σωτηριάδεις ἐξαιρέσεις, στ. 18-20. Ἡ πρὸς τὸν Νῶε «διαθήκη», στ. 18. 7ον. Θεῖα διαταγὴ περὶ προμηθείας τροφῶν, στ. 21. 8ον. Πλήρης πίστεως καὶ ὑπακοῆς ἐκτέλεισις τῶν ἐντεταλμένων ὑπὸ τοῦ Νῶε στ. 22.

Δ'. Ὁ κατακλυσμός (Γενέσ. 7, 1-8, 19).

1ον. Ἐναρξίς τοῦ κατακλυσμοῦ, 7, 1-16. α') Τελευταῖαι προπαρασκευαί τοῦ Νῶε, στ. 1-6. β') Ἐξοδος τοῦ Νῶε εἰς τὴν Κιβωτόν ἔναρξίς κατακλυσμοῦ, στ. 7-16. 2ον. Ἡ πρόοδος τοῦ κατακλυσμοῦ, 7, 17-24. α') Τὰ ὕδατα ὀλοὴν ἀνέρχονται στ. 17α. β') Ἡ Κιβωτὸς ὑψοῦται ἀπὸ τῆς γῆς, στ. 17β-18. γ') Ἡ ὑπερκόλυψις τῶν ὀρέων, στ. 19-20. δ') Ἡ ζωὴ ἐκλείπει ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξαιρέσει τῶν ἐν τῇ Κιβωτῷ, στ. 21-23. ε') στάσις τῶν ὑδάτων, στ. 24. 3ον. Ὑποχώρησις τῶν ὑδάτων. Τέλος τοῦ κατακλυσμοῦ, 8, 1-19. α') Μέτρα πρὸς κατάπαυσιν τοῦ κατακλυσμοῦ, στ. 1-12.

β') Περιγραφή τῆς ὑφέσεως τῶν ὑδάτων, στ. 3-5. γ') Ὁ Νῶε πληροφορεῖται, ὅτι ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς, στ. 6-12. δ') Χρονολογικὸς καθορισμὸς διαρκείας τοῦ κατακλυσμοῦ, στ. 13-14. ε') Ἐξοδος τοῦ Νῶε ἐκ τῆς Κιβωτοῦ, στ. 15-19.

Ε'. Ὁ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμόν
(Γενέσ. 8, 20-9, 29).

1ον. Ἡ θυσία τοῦ Νῶε, 8, 20-22. 2ον. Ἀνανέωσις τῆς «διαθήκης» καὶ σύμβολον αὐτῆς, 9, 1-17. α') Ἡ θεία εὐλογία ἐπὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Νῶε, στ. 1-3. β') Ἀπαγόρευσις τοῦ τρέφεσθαι διὰ κρεάτων πλήρων αἵματος, στ. 4, γ') Ἐντονωτάτη ἀπαγόρευσις χύσεως αἵματος ἀνθρωπίνου, στ. 5-6. δ') Ἡ ἀνανέωσις τῆς «διαθήκης», ἣν ὁ Θεὸς εἶχε κλείσει μετὰ τὸν Νῶε πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ (Πρβλ. Γεν. 6, 18), στ. 8-11, ε') Τὸ σημεῖον τῆς «διαθήκης» στ. 12-17. 3ον. Προφητεία τοῦ Νῶε, 9, 18-27. α') Οἱ υἱοὶ τοῦ Νῶε γενικῶς, στ. 18-20. β') Ἡ προφητεία τοῦ Νῶε, στ. 20-27. Μετὰ βᾶσιν τὴν πρὸς αὐτὴν διαγωγὴν τῶν τριῶν υἱῶν του, ὁ Νῶε προλέγει τὸ μέλλον ἐκάστου: 1. Ἡ ἀμεσοὺς πρὸς προφητείαν εὐκαιρία, στ. 20-24. 2. Ἡ προφητεία, στ. 25-27. ἦτοι: α') Τὸ μέλλον τοῦ Χάμ καὶ τῶν ἀπογόνων του, στ. 25. β') Τὸ μέλλον τοῦ Σήμ καὶ τῶν ἀπογόνων του, στ. 26. γ') Τὸ μέλλον τοῦ Ἰάφεθ καὶ τῶν ἀπογόνων του, στ. 27. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ: Ὁ Νῶε προβλέπει τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσοῦ ἐκ τῆς γενεᾶς Σήμ. 4ον. Ὁ θάνατος τοῦ Νῶε, Γεν. 9, 28-29. α') Χρόνος ζωῆς τοῦ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμόν, στ. 28. β') Συνολικὸς χρόνος ζωῆς τοῦ Νῶε, στ. 29α. γ') Ὁ θάνατός του, στ. 29β.

E. I. K.

**Η ΦΙΛΙΑ ΓΕΝΙΚΩΣ
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΦΩΤΙΟΝ**

ΥΠΟ
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΜΠΟΝΗ [16]

Ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἀληθοῦς φιλίας γίνεται οὐ μόνον διὰ τῆς ἐξωτερικεύσεως ἀμοιβαίως τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐνδομύχων συναισθημάτων—ἀφροσύσεως, ἐμπιστοσύνης, ἀγάπης κτθ.—, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντων τῶν αἰσθητηρίων ἐργάνων—τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν τοῦ προσώπου μορφασμῶν κλπ.—, δι' ὧν ἀντανακλάται ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐνδόμυχος εὐμενὴς τοῦ φιλοῦντος διάθεσις. Πολλάκις μάλιστα εἰς τὰς ἐξωτερικεύσεις ταύτας βαθμολογεῖται καὶ αὐτὴ ἡ ὑπαρξίς ἢ μὴ τῆς τῶν φίλων ἀγαθῆς διαθέσεως. Μάλιστα ἐν ταῖς ἐξωτερικεύσεσι ταύταις φανεροῦται οὐχὶ σπανίως τὸ μὲν ὁ βαθμὸς τῆς εὐπρεπείας, τὸ δὲ τὸ «τὰκτ» τῆς διακρίσεως καὶ εὐγενοῦς ἐκάστου συμπεριφορᾶς. Πολλοὶ νομίζουσιν ὅτι δὲν ἔχουσιν ἀνάγκη τῆς διακρίσεως ταύτης καὶ τῆς τόσο λεπτοῦς συμπεριφορᾶς, ἣν εὐγένειαν ἢ, ὀρθότερον, εὐπρέπειαν ἀποκαλοῦμεν ἀπέναντι προσώπων ἀγαπητῶν καὶ οἰκείων, ὡς εἶναι οἱ ἀληθεῖς φίλοι. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν. Πρὶν ἢ ὁ στενὸς τῆς φιλίας δεσμὸς συναφθῇ καὶ ἡ ἀμοιβαίότης τῆς ἐσωτερικῆς τῶν διαθέσεων προσκλίσεως δεβαιωθῇ καὶ ἡ πιστότης ὑποσχεθῇ, φαίνονται τινες εὐγενεῖς, με-

τριόφρονες, συγκρατητικοί κτθ. Ὅταν ὅμως ἐγγίωσι καὶ γνωρίσωσι καὶ φιλιωθῶσι μετὰ τινος καὶ στενωτέρου μετ' αὐτοῦ συνδεθῶσι, ἐπιδεικνύουσι τότε τὴν ἄκριτον ἐκείνην καὶ ἀλόγιστον τῶν τρόπων οἰκειότητα ἐν τε λόγοις καὶ πράξεσιν, ὥστε καιρῶς πολλάκις νὰ προσβάλλεται τὸ εὐγενέστατον τῆς φιλίας συναίσθημα, ἕπερ εἰ καὶ ἐν ἑαυτῷ κλείει τὴν μεταξύ τῶν φιλουμένων οἰκειότητα, ἐν τούτοις ἀκρίτως καὶ ἐπιπολαίως ταύτης χρησιμοποιομένης, μεγίστην ὑφίσταται μείωσιν.

Πρότυπον ἀληθῶς καὶ ὑπόδειγμα φίλου, ἀξίως καὶ πρεπόντως συμπεριφερομένου πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ, ἐμφανίζεται ὁ Φώτιος. Πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ ἀποδεικνύει ἑαυτὸν ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασιν γνήσιον καὶ εἰλικρινῆ φίλον. Παντοῦ ὅμως καὶ πάντοτε κρατεῖ τὸ ἀρμόζον ἐν τῇ τῶν φιλικῶν αὐτοῦ συναισθημάτων ἐκδηλώσει μέτρον καὶ δὴ ἀναλόγως τῆς ψυχουσυνθέσεως ἐκάστου τῶν φίλων του. Ἐγνώριζεν οὗτος καλῶς ὅτι μεταξύ φίλων οὐδέποτε ἐπιτρέπεται ἀκρότης ἢ αὐστηρότης τῶν τρόπων τοιαύτη, ὥστε νὰ παρεμποδίζηται ἢ ἐσωτέρα τῶν συναισθημάτων προσέγγισις καὶ ἐπαφή, ἢ, ἀντιθέτως, ὁ πρὸς ἀλλήλους ἐπαινος νὰ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς πραγματικότητος καὶ παρεμποδίζῃ οὕτω τὴν τῶν ἐλαττωμάτων ἐκατέρου ἐξωτερίκευσιν καὶ ἐπομένως τὴν διὰ τῶν ὑποδείξεων καὶ τῶν φιλικῶν παροτρύνσεων διόρθωσιν, κατανατᾶ δὲ εἰς τὸ χειρίστον τῆς κολακείας ἐπακόλουθον¹.

Ἐτέρα τῆς φιλίας ἐκφανοῖς εἶναι καὶ τὸ ἀμοιβαίως τῶν φίλων δίδειν καὶ λαμβάνειν. Πολλάκις ὁ ἀληθὴς φίλος ἐπιθυμεῖ νὰ χαροποιήσῃ τὸν φίλον αὐτοῦ, δωρούμενος αὐτῷ ἀντικείμενόν τι. Σημειωτέον δ' ὅτι τὸ δῶρον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι μεγάλης ἀξίας καὶ πολυτίμου καὶ ἀσήμαντόν τι πολλάκις δῶρον δύνανται μεγίστην τῷ φιλουμένῳ εὐχαρίστησιν νὰ προξενήσῃ καὶ εὐφροσυνωτάτην νὰ χαράξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐντύπωσιν. Διότι τὸ δῶρον δέον νὰ κρίνεται οὐχὶ κατὰ τὴν ἀντικειμενικὴν αὐτοῦ ἀξίαν τὴν ὑλικήν, ἀλλ' ἐκ τῆς διαθέσεως, ἐξ ἧς πηγάζει καὶ τῆς ἀγάπης, μεθ' ἧς συνοδεύεται. Ἴδου ὁ Φώτιος. Ἀποστέλλει πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ δῶρα καὶ ὁ ἴδιος δέχεται παρ' αὐτῶν τοιαῦτα. Οὕτως, ἐπιστέλλων πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Ἀθανάσιον, τὸν ἡσυχάζοντα μοναχόν, ὡς δῶρον σταυρόν, συνοδεύει διὰ τῶν ἀκολουθῶν λέξεων: «Ἐπειδὴ κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, αὐτὸν ἐσταύρωσας τῷ κόσμῳ καὶ τῷ κοσμοκράτορι, πέπομφά σοι τὸν σταυρόν, φυλακτήριον τῆς σταυρώσεως»². Ἄλλοτε δὲ πάλιν, «μέγα ἀγαλλόμενος» ἐπὶ τῇ λήψει παντοίων παρὰ τῶν φίλων αὐτοῦ δῶρων, ἔγραψεν: «Τὸ δῶρον, μεγαλοπρεπὲς ὄν καὶ χωρὶς τῆς ἄλλης διαθέσεως, ὁ

καὶ ἄλλους ἂν τὸ οἰκεῖον ποιεῖν διανοουμένη, ἄτε δὴ μείζων μὲν πάσης ἄλλης φιλοτιμίας, μείζων δὲ παντὸς εὐεργετήματος καὶ εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι μεγαλοφρονούσα, οὐδενὶ ἐτέρῳ τῶν πρωτείων ὑπεξίσταται. Εἰ δὲ ταῦτα, ἂν τε παρῇ τὰ δῶρα, κἄν μέγιστα ἦ, οὐδὲν ἐκείνη δι' αὐτῶν περιβάλλεται μέγα ἂν τε μὴ παρῇ, τῇ μονώσει πλέον ἀπαστρέφει, ὥσπερ νέφος ἥλιος, τὴν ἕλην διαφυγοῦσα καὶ καθαρὰς καὶ αὐλοὺς τὰς αὐγὰς τῆς φιλικῆς προσαγορεύσεως ἐκ τοῦ δεχομένου ἀντανακλῶσα τῷ πέμποντι». Ἴνα δὲ δείξῃ ὅτι οὐχὶ ἐν τῷ δῶρῳ τὴν τούτου διαβλέπει φιλίαν, ἀλλ' ἐν τῇ προθέσει καὶ διαθέσει τοῦ φιλοῦντος καὶ ἵνα διαλύσῃ τὴν διστακτικότητα ἐκείνου, ἔπως συχνότερον μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνῇ καὶ ἄνευ προγενεστέρως ἀποστολῆς δῶρων, ἐπάγει: «Δι' ὃ μηκέτι σοι δῶρων ἀπορία ἢ πρόσρησις βραδυνέτω ἀλλ' ἐποχουμένη τῇ διαθέσει καὶ τὰς σὰς συνεπικομιζούσα ὑγείας θάπτων ἀφικνεῖσθαι οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, οὐδ' οὐ μὴ ἔσοιτο, τῆς δι' αὐτῆς ἡμῖν ἐγγινομένης χαρᾶς καὶ θυμηδίας οὐδὲν τῶν περιγείων δῶρων χαριέστερον»¹. Χαριτωμένην πράγματι εἶναι καὶ ἡ πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Ζωσιμᾶν, μονάζοντα καὶ ἡσυχαστὴν ἐπιστολή, ἐν ἣ μετὰ λεπτότητος χαριεντιζόμενος, πλὴν ἐν εἰλικρινείᾳ εὐχαριστῶν διὰ τὴν λήψιν τῶν ὡς δῶρων παρ' ἐκείνου σταλέντων κασάνων καὶ μανιτών, γράφει: «Ῥοεῖά σοι τὰ δῶρα κάστανα καὶ ἀμανίται, ἀλλὰ βασιλικῆς πολυτελείας τὸ πλῆθος» καὶ τῷ μὲν ὀρεῖν ἡθηννας, οὐκ ὀμοίως δὲ τῷ πολυτελεῖ διέθηννας, ὄρη τε ἀδικῶν καὶ βασιλείαν κλέπτην ἐν ὄρεσιν. Ἐγραψα ταῦτα, ἵνα καὶ συστείλῃ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἰδέαν φυλαίτης τῶν δῶρων.

(Συνεχίζεται)

1. Αὐτόθ: σ. 557, ἐπιστ. 258. Ἀραβὴν Πρωτοεπαθαρῖφ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

1. Ἐν τῇ λύπῃ μας μὴ λησμονώμεν ποτε ὅτι τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος εἶναι ὁ Παράκλητος.
2. Ὅταν διὰ τῆς πίστεως ἐξυψώσωμεν ἑαυτοὺς πρὸς τὸν Θεόν, ὅλα τὰ ἐπίγεια θὰ φαίνωνται εἰς ἡμᾶς μηδαμινά.
3. Οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ ἡμῶς οὐκ ἔστε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἔμβλημα παντὸς ἀληθοῦς χριστιανοῦ.
4. Ἐν τῇ λύπῃ σου ὑποτάχῃ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι αὐτὴ θὰ χάσῃ τὴν ὀξύτητα της.
5. Μεγάλῃ λύπῃ καθιστᾶ πολλάκις τὴν καρδίαν μεγάλην.
6. Ἡ λύπη διδάσκει ἡμᾶς τί εἴμεθα πράγματι.
7. Ὁ πόνος καὶ ἡ λύπη ἀνασκάπτουσι τὸ ἔδαφος τῆς ζωῆς δεκνύουσιν εἰς ἡμᾶς τί πράγματι εἴμεθα.
8. Ἐχε ἑστραμμένα τὰ βλέμματά σου πάντοτε πρὸς τὸν οὐρανόν· τότε μόνον θὰ δυνήθῃς νὰ κρίνῃς ὀρθῶς τὴν ἀξίαν τῶν ἐπιγείων πραγμάτων.
9. Ἐχε τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ὅταν ζητῆς παρηγορίαν παρὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, θὰ τὴν εὕρῃς πράγματι, διότι αὐτὸ εἶναι ὁ ἀληθὴς Παράκλητος.
10. Καὶ ἐν τῇ σκοτεινοτάτῃ νυκτὶ τῆς θλίψεως, ἐάν στρέψωμεν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Χριστόν, θὰ ἴδωμεν φῶς.
11. Ἀμαθεῖς ἄνθρωποι φωτιζόμενοι ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ κατανοοῦσιν ὀρθότερον τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας, τῶν ἄνευ χάριτος πεπαιδευμένων.
12. Ὅταν ἔχωμεν ἀποκάμει βαδίζοντες τὴν σκοτεινὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς, ἂς στρέψωμεν τὸ βλέμμα μας πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ θὰ αἰσθανθῶμεν νέας δυνάμεις ἐν ἡμῖν ὅπως βαδίσωμεν τὴν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ πλέον φωτιζομένην ὁδόν.

Κ. Ι. Δ.

1. Πρὸβλ. τὰ ὅσα συμβουλεύει τῷ φίλῳ αὐτοῦ Θεοκτίστῳ, ἡγομένῳ (Βαλέττα σ. 121, ἐπιστ. 99): «Ἐπαίνει τὰς ἀρετὰς μὴ θαύμαζε δὲ κατὰ πρόσωπον τοῖς σοῦς μαθηταῖς μετιόντας αὐτὰς· τὸ μὲν γὰρ προτροπὴ καὶ παραινέσις ἀγαθοεργίας ἐστὶ, τὸ δὲ καὶ οὐ κολακείας οὐκ ἴσθησι μακρὰν καὶ πρὸς οἴσιν τοὺς θαυμασθέντας, ἢ μαλακίαν τοῦ τόνου τῆς ἀρετῆς, εἴωθεν ὑποχαλᾶν δι' ὃν τὸ γλυκὺ τῶν κατὰ Θεὸν πόνον πέφυκεν ἐπικαταρῆσθαι καὶ αἰ τῆς ἀσκήσεως ἀναξωπυροῦνται ἕθοναί».

2. Βαλέττα σ. 555, ἐπιστ. 253.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπὶ μιᾷ ἐκθέσεως.

Πιραιτέρω ἀναγράφομεν ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ ἐκ Λονδίνου εἶδησιν περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς Ἐκθέσεως, τὴν ὁποίαν εἰδικῆ Ἐπιτροπὴ ἐξ ἐπιφανῶν ἀγγλικανῶν θεολόγων, ἀντιπροσωπεύοντων τὰς διαφόρους ἐν τῷ ἀγγλικανισμῷ θεολογικὰς κατευθύνσεις, μετὰ δεκαπενταετῆ μελέτην καὶ ἐπεξεργασίαν ἐδημοσίευσεν ὡς διδασκαλίαν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. «Ἀπὸ τοῦ ἰσὶ αἰῶνος μέχρι σήμερον—γράφουν οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου—οὐδέποτε ἐδημοσιεύθη δὲ ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας σύστημα διδασκαλίας τσαύτης σπουδαιότητος καὶ βαρύτητος». Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ Ἐκθεσις αὕτη τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν ἔχει ἐπίσημον κύρωσιν, ὡς μὴ φέρουσα τὴν ἔγκρισιν τῆς ἀγγλικανικῆς συνόδου, ἀλλ' ἡ σύνθεσις τῆς Ἐπιτροπῆς ἦτο τόσο ἐνδεῆ καὶ τὰ ἀπαρτίσαστα αὐτὴν πρόσωπα κέκτηνται τσαύτην αὐθεντίαν ἐν τῇ ἀγγλικανικῇ Θεολογίᾳ, ἀντιπροσωπεύουν δὲ τόσο πλῆρως τὰς διαφόρους θεολογικὰς ἀντιλήψεις τοῦ κυρίου ἐκκλησιαστικοῦ σώματος τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ, ὥστε τὰ συμπεράσματά της ἀσφαλῶς θὰ εὐρωσιν ἐνδοτάτην ἀπήχησιν καὶ θὰ ἀσκήσωσιν ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν καὶ ἔξω τοῦ ἀγγλικανισμοῦ. Καὶ ναὶ μὲν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Ἐκθεσις χαιρετίζεται ἐν τοῖς ἀγγλικανικοῖς κύκλοις ὡς μνημεῖον ἄνευ προηγουμένου διὰ τὴν σύγχρονον ἀγγλικανικὴν γενεὰν ἕνεκα τῆς κολοσιαιᾶς του συμβολῆς εἰς τὴν ἀγγλικανικὴν θεολογικὴν ἐνότητά, τὴν ὁποίαν οὐδὲ νὰ φαντασθῶσιν ἠδύναντο οἱ ἀγγλικοὶ θεολογικοὶ κύκλοι καὶ πρὸ δεκαετίας ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ μόνῃ ἢ μεταξὺ τῶν εὐσεβῶν λαϊκῶν κύκλων προκληθεῖσα ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἀπογοητευτικῆ ἐντύπωσις ἀρκεῖ διὰ τὰ δικαιολογήσει τὴν μεγάλην καὶ ἔμμονον ἐφρεκτικότητα, τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διαδηλοῖ διὰ τῶν ἐκάστοτε εἰς τὰ παγγρησιακὰ συνέδρια ἀντιπροσώπων τῆς ἀπέναντι τῶν ἐν αὐτῆς ἀκουομένων διαφόρων δογματικῶν παραδοξολογιῶν.

Ὁ εἰκοσαετῆς ἀπολογισμὸς

Ἐπὶ τῷ ἔροτασμῷ τῆς σοβιετικῆς εἰκοσαετηρίδος γερμανικὸν φύλλον ἐδημοσίευσεν τὸν ἀκόλουθον ἀπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διωγμοῦ τῆς θρησκείας ἐν τῇ σημερινῇ Ρωσίᾳ:

«Θεωρία: Μετὰ εἰκοσαετῆ σκληρὸν κατὰ πάσης θρησκείας καὶ τῆς εἰς Θεὸν πίστεως ἀγῶνα ἡ μπολσεβίκικοι προσπαθοῦν ἐν τῷ νέῳ τῶν συντάγματι νὰ παραστήσουν ὅτι ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἐπιτράπη ἐκ νέου. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως τὰ σχόλια τοῦ κομμουνιστοῦ Κόσαρεφ λέγουσι τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἀντίληψις ὅτι τὰ ἐν τῷ συντάγματι λεγόμενα περὶ τῶν θρησκειῶν σημαίνουν κατὰπαντα τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας εἶνε ἀνόητος. Τὸ σταλινεῖον σύνταγμα σημαίνει οὐχὶ διακοπήν, ἀλλὰ μόνον ἐνίσχυσιν τῆς προπαγάνδας τοῦ κομμουνισμοῦ, ἰδίως ὡς πρὸς τὸ ἀντιθρησκευτικὸν μέτωπον. Ἡ προπαγάνδα τῆς ἀθείας

δέον νὰ ἐπεκταθῇ εἰς ὅλην τὴν νεολαίαν τῆς χώρας. Ἡ νεολαία αὕτη πρέπει νὰ καταστῇ ἀποκλειστικῶς ἀθρησκος».

Πρᾶξις: Καταστροφὴ τῶν ἐκκλησιῶν. Καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῶν Σοβιέτ καταστράφησαν μέχρι σήμερον ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 120.000 ναῶν τὸ ἥμισυ, πάντες δὲ σχεδὸν οἱ λοιποὶ μετεβλήθησαν εἰς ἀντιθρησκευτικὰ μουσεῖα, ἐργοστάσια, λέσχας, καταστήματα, κινηματογράφους, κλ. Κατὰ μόνον τὸ παρελθὸν ἔτος ἐβεβηλώθησαν οὕτω 14.000 ναοί, ἐξ ὧν οἱ 4.680 κατεκρημνίσθησαν. Ἐν Λένινγκραδ (Πετροπόλει) ἐκλείσθησαν καὶ ἐν μέρει ἐκρημνίσθησαν 125 ναοί. Ἐκ δὲ τῶν 1624 ὀρθόδοξων ναῶν τῆς Μόσχας ἀπέμειναν ἀνοικτοὶ μόνον 26.—Κατὰ τὰ ἐπίσημα σοβιετικὰ δεδομένα μέχρι τῶν μέσων τοῦ 1936 ἐφρονεύθησαν ἢ ἀπέθανον βραδῶν θάνατον εἰς ἀπάνθρωπα καταναγκαστικά ἔργα ἐν τῷ ἄκρῳ βορρῶ καὶ τῇ Σιβηρίᾳ κληρικοὶ 42.800. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦ 1917 ἐν Ρωσίᾳ ὑπαρχόντων 20 Ἐθαγγελικῶν παστῶρων ἀπέμειναν μόνον 4. Ἐν μόνῃ τῇ Γερμανίᾳ ζῶσι 100 χῆραι παστῶρων ἀπολεσθέντων ἐν τῇ Ρωσίᾳ τῶν Σοβιέτ. Ἐκ δὲ τῶν μέχρι τοῦ 1917 810 καθολικῶν ἱερέων καὶ 8 ἐπισκόπων ζῶσι σήμερον μόνον 10. Κατὰ τὸ 1936 κατεδικάσθησαν 8.000 κληρικοί, ἐξ ὧν οἱ 102 ἐτυφεκίσθησαν».

Ἀπὸ τὸν βαρὴν φόρον ἐπλήρωσεν ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῇ συγχρόνῳ Ρωσίᾳ ἐν διαστήματι εἰκοσι μόνον ἐτῶν. Ἀπολογισμὸς θλιβερός, ἀλλὰ, παρεκτός θεωρητικῶν τιμῶν συμπαθειῶν καὶ σπασμοδικῆς τινος—πάλιν θεωρητικῆς—ἀντιδράσεως, μὴ συγκλονήσας, ὡς θὰ ἀνεμένετο, τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Μηδὲ τὰς Ἐκκλησίας αὐτὰς τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου, ὁμαδικῶς...

*

Προκαλεῖ ἐξαιρετικὴν ἀντίδρασιν ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἀναγγελθεῖσα ἐν Λονδίῳ σύγκλησις μεγάλου Συνεδρίου ἀθῆων κατὰ τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον. Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως παροχὴν ἀδείας διὰ τὴν σύγκλησιν αὐτοῦ συγκαλοῦνται ἀθρόως συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, ἐν ταῖς ψηφίσματα ἀποστέλλονται εἰς τὰ ὑπουργεῖα. Τὸ ψήφισμα τῆς ἐν Yarmouth συγκεντρώσεως θεωρεῖ τὴν παραβίασιν τῆς ἐλευθερίας ὡς προτιμότεραν τῆς παροχῆς ἀδείας διὰ μίαν τοιαύτην ἀνήθικον ἐπίδειξιν. Ὁ προεδρεύσας τῆς συγκεντρώσεως ταύτης ἀπακάλυψεν, ὅτι κατὰ τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου προβλέπεται ἡ παρ' ἐκαστῆ ρωσικῆ πρεσβείας τοποθέτησις ἐνός ἀκολούθου ἔχοντος ὡς ἔργον τὴν ὀργάνωσιν ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας κατὰ τὰς μεθόδους τοῦ Ἀντιθρησκευτικοῦ Ἰδρύματος τῆς Μόσχας.

*

Ὡς ἐσημειώσαμεν ἀλλαχοῦ, ἐξέχοντα μέλη τῆς ἀγγλικανικῆς ὁμολογίας ὑπέβαλον πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κανταβρυγίας ὑπόμνημα, διὰ τοῦ ὁποῦ ζητοῦσι τὴν ἐπέκτασιν τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀγαμίας καὶ μεταξὺ τοῦ κλήρου τῆς Ἀγγλίας. Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ἐφείλκυσεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων καὶ ἤδη ἤρχισεν ἡ συζήτησις ἐν τοῖς εἰδικοῖς περιοδικοῖς. Οἱ ὑπογράφοντες τὸ ὑπόμνημα ἠχθήσαν εἰς τὰ συμπεράσματα αὐτῶν κινήθεις ἐξ οἰκονομικῆς φύσεως λόγων. Διότι ἡ πείρα τοῦ ἐδίδαξεν ὅτι οἱ ἔγγαμοι ἱερεῖς εἶναι πολυδαπανώτεροι ἢ οἱ ἄγαμοι, οἵτινες εἶναι καὶ εὐχρηστότεροι εἰς διακονίαν. Ὡς ἤδη ἐτονίσθη, ἡ ἀγαμία αὕτη τῶν κληρικῶν θὰ

δροιάξη μᾶλλον πρὸς τὴν τῆς Ἀνατολικῆς παρὰ πρὸς τὴν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

* Ἐκ μελέτης τοῦ τμηματάρχου τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Γ. Σβορώνου ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος δημοσιευθείσης ἐν τῇ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐκδοθείσῃ Ἐπειρηδί τοῦ 1936 πληροφορούμεθα ὅτι ἀπὸ ἐπέψεως θρησκείας καὶ μὲ βᾶσιν τὸν πληθυσμὸν τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1928 5.961.529 τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος εἶνε χριστιανοὶ ὁρθόδοξοι, 35.182 καθολικοὶ, 9003 διαμαρτυρούμενοι, 126.017 μουσουλμᾶνοι, 72.791 Ἰσραηλίται, 45 ἄλλων θρησκειῶν καὶ 117 ἀνευ θρησκείας.

* «Ἀπέθανον ἐν Πεκίνο». Διὰ τῶν λέξεων τούτων χαρακτηρίζει τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ διαπάλην, τὴν προκληθεῖσαν ἐκ τῶν πολεμικῶν ἐν Κίνα ἐπιχειρήσεων τῆς χώρας του, ὁ διάσημος χριστιανὸς ἱάπων ἱεροπόστολος Τογιόχινο Καγκάβα. Ὁμιλῶν ἐν συναθροίσει τῆς «Ἀδελφότητος Καγκάβα» ἐπρότεινε, ὅπως ἐξέχοντες χριστιανοὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἀνέφερε δὲ ὀνομαστὶ τὸν Δρα Τζῶν Μόττ—ζήτησιν παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν νὰ μεσολαβήσῃ εἰς τὴν μεταξὺ Ἰαπωνίας καὶ Κίνας διαμάχην, ὅπως πρὸ τριανταεῖς ἐτῶν ἐπραξεν ὁ Θεόδωρος Ροῦζβελτ, κατὰ τὸν Ρωσοϊαπωνικὸν πόλεμον. Ὁ Τογιόχινο Καγκάβα ἐξαπατήρησεν τὸν παρόντα πόλεμον ὡς τὸ κρισιμώτερον γεγονός τῆς Ἰαπωνικῆς ἱστορίας. Σημειώτερον δὲ ὁ παρὼν πόλεμος ἐπέδρασε λίαν δυσμενῶς ἐπὶ τῆς ἐν Ἀμερικῇ δημοτικότητος τοῦ Καγκάβα, μειωθείσης σημαντικῶς τῆς τέως τερρατίας ἐκεῖ κυκλοφορίας τῶν βιβλίων του.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν λήξαν ἑβδομάδα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεδρίασε δις, ἀπλῆ δὲ τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον. Ἐσαύτως συνήλθεν εἰς ἀπανειλημμένας συσκέψεις πρὸς μελέτην τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων, συμπληρώσασα τὴν μελέτην τοῦ Ἐνοριακοῦ νόμου. Σήμερον συνήλθεν εἰς σύσκεψιν ἐπὶ γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

—Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μηνιαία ἀπουσίας ἄδεια τῷ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἱεροκήρυκι ἀρχιμ. Θεοδώρῳ Κοτσάκη, ἵνα μεταβῇ εἰς Μεσολόγγιον καὶ Ἰωάννινα πρὸς ἐξομολόγησιν τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν.

—Ἐπὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος ἀπεστάλησαν δραχμαὶ 3.000 ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, προσερχόμενα ἐκ δίσκων ἱερῶν ναῶν τῆς αὐτοῦ Μητροπόλεως.

—Διὰ Βασ. Διατάγματος ἰδρυθῆναι ἐνορία ἐν τῷ συνοικισμῷ Ἐμμανουὴλ Παπᾶ—Σερρῶν ἔχουσα ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

—Ἐχορηγήθη δεκαήμερος παράτασις τῆς ἀδειας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δράμας κ. Βασιλείου δι' Ἀθήνας καὶ διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς.

—Ἐπίσης ἐχορηγήθη εἰκοσαήμερος ἄδεια δι' Ἀθήνας καὶ διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Μεσσηνίας κ. Πολυκάρπῳ, τετραήμερος δὲ τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἠλείας κ. Ἀντωνίῳ, ἵνα μεταβῇ εἰς Καλάμας καὶ μετασχη τῆς ἐκεῖ ἐορτῆς ἐπὶ τῇ Ὑπαπαντῇ τοῦ Σωτήρος.

—Διὰ πράξεως τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ αἱ ὀργανικοὶ θέσεις τοῦ γραφείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ὠρίσθησαν εἰς 1) τοῦ Πρωτοσυζέτου ἢ Γραμματέως. 2) τοῦ γραφέως καὶ 3) τοῦ κληῖρος.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανὸς κύριον μέλημά του θεωρῶν τὴν ἐξέυρσιν βοηθημάτων ὑπὲρ τῶν πτωχῶν διὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων ἐτέλεσεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ τῆς Τριπόλεως τὴν θείαν λειτουργίαν, καθ' ἣν ἐμνημόνευσε τὰ ὀνόματα πάντων τῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως συνδραμόντων τῇ

δραστηρίῳ συμπράξει τῶν ἐφημερίων εἰσπραχθήσαν δραχ. 14.000. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ταύτην, ἐτονίσθη ἡ ὑποχρέωσις τῶν χριστιανῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Εἰς τὴν ὥραν δὲ ταύτην ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἐορτήν, παρέστη τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Φιλ. Ἀδελφότητος καὶ πλήθος ἐξ ὄλων τῶν ἐνοριῶν τῆς πόλεως φιλανθρώπων χριστιανῶν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπεσκέφθη τὸν Σεβ. ὁ Δήμαρχος κ. Κ. Βαροβρόπουλος, ὅστις προσέφερεν αὐτῷ βοήθημα τοῦ Δήμου ἐκ δραχ. 35000 ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, δι' ὅπερ ἡ Α.Σ. συνεχώρη τὸν κ. Δήμαρχον καὶ νῆχαρίστησεν αὐτὸν διὰ τὸ φιλάνθρωπον ἐνδιαφέρον του. Ἡ Φιλότητος διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς δραχ. 60.160, ἡ Νομαρχία δὲ Ἀρχαδίας δραχ. 100.000, ἀπασταλείσας ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως. Ἡ Α.Σ. προσήνεγκε πρὸς ἀνέγερσιν μὲν ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, εἰς τὸ ὁμώνυμον ἄλσος Τριπόλεως, δραχ. 2000, ὑπὲρ τῶν πτωχῶν δραχ. 2.000 καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς δραχ. 500. Ἀνάλογα ποσὰ προσήνεγκαν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν διὰ τὰς ἐορτὰς καὶ ὑπὲρ τοῦ ναοῦ ἁγ. Γεωργίου οἱ κληρικοὶ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ ἄλλοι.

—Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 18 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη ὁ ἀκόλουθος νόμος: «Ἐπιτρέπεται εἰς τὸ Ἀδελφάτον τὸ διοικῶν τὴν διὰ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 371) 1936 ἰδρυθεῖσαν «Χριστιανικὴν Ἐκπαιδευτικὴν Ἀδελφότητα», ὅπως τῇ ἐγγυήσει τοῦ Κράτους, ἐκδηλουμένη δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου συνάψῃ δάνειον τοκοχρεωλυτικὸν πρὸς ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν τῶν ὑπὸ τοῦ άρθρου 6 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου προβλεπομένων ἰδρυμάτων. Εἰς ἐξυπηρέτησιν τοῦ δανείου διατεθῆσεται ἡ ὑπὸ τοῦ άρθρου 5 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζομένη ὑποχρεωτικὴ ἐτήσια ἐπιχορήγησις τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρυματος Εὐαγγελιστρίας—Τήνου πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Ἐκπαιδευτικὴν Ἀδελφότητα ἢ μέρος τῆς ἐπιχορηγήσεως ταύτης, καταβαλλομένης τῷ Ἀδελφάτῳ ἐν ἀρχῇ ἐκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους».

—Τὸ συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας συνελθὼν ἠτολήθη μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀδείσεως τῶν ἐκδιδομένων φύλλων τοῦ «Ἀμβωνος» λόγῳ τῆς σημασιουμένης ἐξαιρετικῆς ζητήσεως ἀπὸ ὄλων τούτων ναῶν. Ἦδη ὁ «Ἀμβων» κυκλοφορεῖ εἰς 20 χιλιάδας ἀντίτυπα διὰ τὰ ἀντιμεταπισθῶν δὲ αἱ ὑπάρχουσαι ἀνάγκαι συμφώνως μὲ τὰς αἰτήσεις τῶν ναῶν, δεόν νὰ ἐκτυπῶνται τοῦλάχιστον ὀγδεκάκοντα χιλιάδες. Τὸ συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐξετάζει τὸν τρόπον τῆς ἐξουδεσίσεως τῶν ἀπαιτουμένων οἰκονομικῶν πόρων διὰ τὴν αὔξησιν τῶν ἐκδιδομένων ἀντύπων τοῦ «Ἀμβωνος», ἐλπίζεται δὲ ὅτι θὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο λίαν προσεχῶς.

—Ὁ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Βασ. Ἐπίτροπος κ. Δ. Πετρακιάκος, προσβληθεὶς ἐκ βρογχονευμονίας, ἀπὸ τῆς 12 Ἰανουαρίου εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως. Ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν καθηκόντων τῆς Ἐπιτροπείας ἀναπληροῦ τὸν Β. Ἐπίτροπον ὁ διευθυντὴς τῶν Θεσησυσματικῶν κ. Α. Φιλιππίδης. Ἐλπίζεται ὅτι ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου ὁ κ. Δ. Πετρακιάκος θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ πρόσφατον ἀπόφασιν, ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου τοῦ νέου ἔτους ὁ ἐπὶ τῶν ναῶν καὶ τῶν εὐκτηρίων οἰκῶν ἐν γένει φόρος νῆξήθη κατὰ 120% ὅ. Ἐννοεῖται, ὅτι πολλοὶ κοινότητες δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ καλύψωσι τὰ ἀπαιτηθῆσόμενα ποσὰ καὶ, κατ' ἀνάγκην, θὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ κλείσιμον τῶν ναῶν. Ὑπελογίσθη δὲ ὁ ἐτήσιος φόρος τοῦ μικροτέρου πάντων τῶν ἐν Μόσχᾳ ναῶν θὰ ἀνέλθῃ εἰς 25.000 ρουβλίων.

—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Μόσχας, ὁ Σύνδεσμος Ἀθῶν εἶχε λάβει ἀποφάσεις ὅπως ἐνταθῆ ἔτι μᾶλλον ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων. Ἐπειθὶ δὲ παρητηρήθη ὅτι ἡ κατὰ τὸ 1936 ἐλευθέρα χρησιμοποίησις τῶν «δένδρων τῶν Χριστουγέννων» προδικάλεσαν ἰδιώζουσας τόνωνσιν τῶν θρησκευτικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ πληθῶς, ἀπεφασίσθη ὅπως κατὰ τὸ ἀπὸ 15 Δεκ. 1937 μέχρι τῆς 9 Ἰαν. 1938 διάστημα διοργανωθῶσιν ἐν ἀπόσῃ τῇ Σοβιετικῇ 28.000 ἀντιθρησκευτικαὶ συνελεύσεις καὶ συλλαλητήρια, ἐνισχυθῆ δ' ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα διὰ τοῦ τύπου, τοῦ ραδιοφώνου καὶ τοῦ κινηματογράφου.

—'Επ' ευκαιρία της συμπληρώσεως εβδομηκονταπενταετίας από της εγκαθιδρύσεως της 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας ἐν Βελγίῳ, καί της αποκτήσεως τοῦ ὀριστικοῦ κανονισμοῦ αὐτῆς, χοροστατούντων τῶν Μητροπολιτικῶν Εὐλόγιου καί 'Αλεξάνδρου ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐκεῖ ἀγγλικανικῷ ναῷ τῆς 'Αναστάσεως πανηγυρικῆ λειτουργία, εἰς ἣν παρέστησαν οἱ δῆμαρχοι τῶν Βρυξελλῶν καὶ τῶν περιχώρων. 'Εν τῇ ὁμιλίᾳ αὐτοῦ ὁ μητροπολίτης Εὐλόγιος ἐξετάζων τὴν συμβολὴν τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, εἶπεν, ὅτι ἡ ἀνά τὰς διαφόρους χώρας διασπορά τῶν ἑξορίστων ὡσὼν θὰ συντελέσῃ καὶ εἰς τὴν ἔγγυτέραν γνωριμίαν τῆς 'Ορθοδοξίας, ὅπερ δυνατόν νὰ ὀδηγήτῃ καὶ εἰς βαθυτέραν καὶ μονιμωτέραν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Οἱ ἐν Πολωνίᾳ ὀρθόδοξοι ἀνέρχονται εἰς 3,700,000, κατοικοῦσι δὲ κυρίως τὰ ἀνατολικά τῆς χώρας. Οἱ καθολικοὶ ἀποτελοῦσι τὰ 65 % τοῦ πληθυσμοῦ καὶ κατέχουσιν τὰ δυτικὰ, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Κρακοβίας. Οἱ οὐνταὶ ἀριθμοῦνται εἰς 3,300,000 καὶ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκεντρωμένοι εἰς τὰ νοτιοανατολικά. Οἱ διαμαρτυρούμενοι ἀνέρχονται εἰς 820,000, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν οἱ Μαριαβίται ζῶσιν ἐν Βιρσοβία καὶ Λόδζ, οἱ δὲ ἑβραῖοι, ἀνερχόμενοι εἰς 3,000,000 κατοικοῦσι, τὰς πόλεις Λόδζ, Λμπλῆν, Αμπιελαστόκ καὶ Κράκοβον.

ΡΩΜΑ.Ι.ΚΗ

Ἐν Νauκίη κινεῖτος ἐπίσκοπος τῆς Δυτικῆς 'Εκκλησίας σεβασμ. Γιοῦ Πιν εἰς μαγεύσαν αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἀπευθύνεται πρὸς πάντα ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐμπνέονται ὑπὸ εὐμενῶν πρὸς τὴν Κίαν διαθέσεων, ἀποκαλύπτει τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τῆς ἰαπωνικῆς ἐπιθέσεως, ἀποδεικνύων τὴν περὶ κομμουνιστικοῦ κινδύνου ἰαπωνικῆν πρόφασιν ἀστήρικτον καὶ καταστροφικωτέραν διὰ τὴν Κίαν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν βολῶν τῶν τηλεβόλων. 'Εάν οἱ ἰάπωνες—λέγει—ἐνδιαφέροντο πρᾶγμα διὰ τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ κομμουνισμοῦ, θὰ ἐγκατέλειπον τὴν φροντίδα ταύτην εἰς τὴν ἄγραφον μερίμναν τοῦ στρατηγοῦ Τσάγκ—Καῖ—Σέκ. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν κατάστασιν τῶν ἰδρυμάτων τῶν ἱεραποστολῶν ὁ σεβασμ. Γιοῦ—Πιν ἐξέθεσεν ὅτι εἶναι τρομακτικῆ. Πορκαταί, βόμβαι, τηλεβόλα, ἐξ ἀέρος βομβαρδισμοὶ ἔχουσι μεταβάλαι τὰ πάντα εἰς ἐρείπια.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

'Εν Λονδίῳ τῇ 14ῃ Ἰανουαρίου ἐδημοσιεύθη ἡ ἀπὸ πολλοῦ ἀναμενομένη ἐκθεσις ἐπὶ τῶν διαφορῶν σημείων τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἣτις ἐξεπονήθη ὑπὸ ἐπιτροπῆς θεολόγων ἀντιπροσωπευόντων ἀπάσας τὰς σχολὰς σκέψεως τῆς 'Εκκλησίας τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἐπιτροπὴ εἶχεν ὄρισθ' ἀπὸ τοῦ 1922 ὑπὸ τῶν τότε ἀρχιεπισκόπων Κανταουρίας Λαβιδ καὶ 'Υόρκης Λάγκ, ἐπερὶ τὴν εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς πρὸ ὀλίγου. Κατὰ τὰς ἐκ Λονδίνου ἡμετέρας πληροφορίας, ἡ δημοσίευσίς τῆς ἐκθέσεως ταύτης προὐκάλεσεν ἐπισηράτα σχόλια. Ἡ προτεσταντιζούσα μερίς ἐχειρέτισεν αὐτὴν μετὰ χαρᾶς πολλῆς ὡς μέλλουσαν νὰ διευκολύνῃ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως μετὰ τῶν ἐλευθέρων ἐκκλησιῶν. Ἡ Καθολικὴ ἢ συντηρητικὴ μερίς τούναντιον ἐκφράζει σοβαροὺς φόβους ὅτι ἡ ἐκθεσις ἀντὶ εἰρήνης καὶ γαλήνης θὰ προκαλέσῃ ἀνατάττωσιν ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ. Ἄμα τῇ δημοσιεύσει τῆς ἐκθέσεως πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες ἤρξαντο λαμβάνουσαι πληθύν ἐπιστολῶν παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῶν. Εἶναι δὲ λίαν χαρακτηριστικόν τὸ γεγονός ὅτι πλεῖστοι νεοὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν συζητήσιν, ἣ δὲ πλεονόση: αὐτῶν ὑπεραμύνεται τῆς Καθολικῆς ἀντιλήψεως τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ὁ περιφημὸς ἐργατικὸς ἀρχηγὸς Γεώργιος Λάνσμπουρη, τοῦ ὁποίου τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὰ ζητήματα τῆς 'Εκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὸ βαθῶν θερησκευτικῶν συναισθήματα, εἶναι πασίγνωστα, εἰς δηλώσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς 'Εκθέσεως παρετήρησεν ὅτι αὐτὴ μᾶς κάμνει νὰ μὴ γγαρίζωμεν ποὺ εὐρισκόμεθα.

—'Εξέχοντα μέλη τῆς ἀγγλικανικῆς ὁμολογίας, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ γνωστὸς ἐκ τῶν τελευταίων συνομιλιῶν τοῦ Βερολίνου Λόρδος Χάλιφαξ, ἀπηύθυναν πρὸς τὸν Πριμᾶτον τῆς Ἀγγλίας καὶ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους τῆς 'Υόρκης καὶ Οὐάιλίας ὑπόμνημα, ἐν τῷ ὁποίῳ προτείνουσαν, ὅπως

πρὸς καλυτέραν τῶν συμφερόντων τῆς ἐκκλησίας ἐξυπηρέτησιν διαδοθῆ εὐρύτερον ὁ θεσμὸς τῆς ἀγαμίας μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ ἀγγλικανικοῦ κλήρου. Πρὸς προαγωγήν τῆς ἰδέας ταύτης προτείνουσαν ὅπως κατ' ἀρχὰς εφαρμοσθῆ σύστημα, κατὰ τὸ ὅποιον οἱ χειροτονούμενοι ἀγαμοὶ νέοι, εἰὰ συναινῶσιν, θὰ ὑπόσχωνται, ὅτι θὰ μείνωσιν ἀγαμοὶ κατὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς χειροτονίας τῶν πενταετίαν. Ὁ Πριμᾶτος τῆς Ἀγγλίας ἀπαντῶν ἐκ μέρους καὶ τῶν ἄλλων ἀρχιεπισκόπων ἀνήγγειλεν ὅτι παρέπεμψε τὸ ζήτημα πρὸς μελέτην εἰς τὴν ὑφισταμένην ἐκκλησιᾶν ἐπιτροπὴν πρὸς διαλογὴν, ἐξέτασιν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν ὑποψηφίων διὰ τὸν κλήρον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

'Ιωάννου Ν. Καρμίρη 'Ορθοδοξία καὶ προτεσταντισμός. Διατριβὴ ἐπὶ ὑφηγησίᾳ Τόμος Α' ('Εν Ἀθῆναις 1937).

Οὕδεμια ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ἡ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων ἰστορία τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας καὶ ἡ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἀνάπτυξις καὶ διατύπωσις τῶν δογμάτων ὑπ' αὐτῆς εἶναι ἡ μᾶλλον χρήζουσα ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, ἣτις, ὡς καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀνωτέρω διατριβῆς ὀρθῶς παρατηρεῖ, πρέπει νὰ γείνη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πηγῶν, ὧν πολλαὶ εἶναι ἔτι ἀνεκδότοι, ὅπως οὕτως ταυτῆ στερὰ ἱστορικῆ βᾶσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ μόνης δύναται καὶ πρέπει νὰ στηριχθῆ ἡ ἀντικειμενικὴ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις τῶν ἀνωτέρω θεμάτων, τῶν ἐχόντων μεγάλην σπουδαιότητα διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν. Κατὰ ταῦτα εἶναι ἀξίος ἐπαίνου ὁ συγγραφεὺς τῆς παραρτήσεως διατριβῆς, ὅστις ἀνέλαβε τὸ ὁμολογουμένως δυσχερὲς ἔργον νὰ ἐξετάσῃ λεπτομερῶς τὴν σχέσηιν τῆς ὀρθοδόξου πρὸς τὸν προτεσταντισμὸν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν πηγῶν, τὰς ἀνεκδότους τῶν ὁποίων ἤρχισεν ἤδη ἐκδοθῆναι. Τὸ ὅλον αὐτοῦ ἔργον θέλει ἀποτελεσθῆ ἔκ δυο ὁγκωδῶν τόμων, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ὁποίων, τῷ ἐκδοθέντι ἤδη τόμῳ, ἐξετάζονται αἱ ἐπίσημοι καὶ ἡμειπισθημοὶ σχέσεις τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας πρὸς τοὺς διαμαρτυρομένους ἀπὸ τοῦ Λουθήρου καὶ Μελάγχθονος μέχρι τῆς συγχρόνου ἡμῶν οἰκουμενικῆς κινήσεως, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, τῷ μέλλοντι προσεσχῶς νὰ ἐκδοθῆ, θέλει ἐξετασθῆ ἡ θέσις τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων ἐναντί τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ ὁ ὑπ' αὐτῶν χαρακτηρισμὸς αὐτοῦ ἐν γένει ὡς καὶ ὁ καθολισμὸς τῶν σημείων τῆς συμφωνίας καὶ ἀντιθέσεως μεταξύ ὀρθοδοξίας καὶ προτεσταντισμοῦ καθόλου, ἰδίᾳ δὲ τῶν Ἀγγλικανῶν, τῶν μᾶλλον προσεγγιζόντων πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν.

Τοιοῦτον ἐν δυνατῇ συντομίᾳ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ συγγραφέως.

Ἐν ἐκδοθείς ἤδη τύπος πρῶτος τόμος, ἀποταλούμενος ἐκ 410 σελίδων, ὑποδιαιρεταί ὑπὸ τοῦ συγγραφέως εἰς τέσσαρα μεγάλα τμήματα, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ὁποίων ἐξετάζονται «Αἱ πρώται ἐπαφαὶ ὀρθοδόξων καὶ διαμαρτυρομένων» (σ. 17—75), ἐν τῷ δευτέρῳ «Οἱ ὀρθόδοξοι πατριάρχοι Ἱερουσίας Β' καὶ Μητροφάνης Κριτόπουλος καὶ οἱ διαμαρτυρούμενοι» (σ. 76—176), ἐν τῷ τρίτῳ «Ἡ Λουκάρισις ὁμολογία καὶ ἡ ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ ἐκκλησίᾳ ἀντιπροτεσταντικὴ κίνησις κατὰ τὸν XVII αἰῶνα» (σ. 177—275) καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ «Ἡ τελευταία φάσις τῶν σχέσεων ὀρθοδόξων καὶ διαμαρτυρομένων» (σ. 276—401). Ἐν ἀρχῇ ἐκάστου τῶν τεσσάρων τούτων τμημάτων παρατίθεται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως πλήρης ἢ βιβλιογραφία, ἢ ἀναφερομένη εἰς αὐτὰ. Τοῦ ὅλου ἔργου προτάσσεται «Πρόλογος» (σ. 7—12) καὶ ἐπιτάσσεται «Πίναξ ὀνομάτων καὶ πραγμάτων» (σ. 402—410).

Τοιοῦτον συντόμως τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀνωτέρω ἔργου τοῦ κ. Καρμίρη, ὅπερ ὑποβλήθη ἐν πρό τινος εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ὡς διατριβὴ ἐπὶ ὑφηγησίᾳ ἐνεκρίθη παμψηφεὶ ὑπ' αὐτῆς.

Συγχάιροντες τὸν συγγραφεὴ ἐπὶ τῇ ἐκδοσῇ τῆς ἀνωτέρω διατριβῆς εὐχόμεθα ὅπως ταχέως συμπληρώσῃ αὐτὴν διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ δευτέρου τόμου αὐτῆς ἐξακολουθῶν νὰ βαδίσῃ τὴν ὁδόν, ἣν ἀπ' ἀρχῆς τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ εργασιῶν ἔχαραξε, τὴν ἱστορικὴν ὁδόν, τὴν μόνην ἠσθητὴν προσηκούνσαν παρὶ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, τῆς τα-

νιζούσης· ιδιαίδόντος ἕνεκα τῶν θυμωλιωδῶν αὐτῆς ἀρχῶν τὴν παράδοσιν.

Κ. ΑΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Κ. Ι. ΑΥΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ Νεοφύτου Ἐγκλειστοῦ ἀνέκδοτα ἔργα. (Ἀνατόπις ἐκ τῆς Ἐπατηρίδος τῆς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν) Ἀθήναι, τόποις Ἐστίας 1937. — Ταῦτα εἶνε δύο: ἡ πεντηκοντάβιβλος βίβλος καὶ ἡ συνοπτικὴ ἐφημερίδα τοῦ Ἰσμάτος Ἀσμάτων, περιλαμβανόμενα δὲ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 522 χειρογράφῳ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Ἐνταῦθα ὁ κ. Καθηγητῆς δημοσιεύει τὰ πρῶτον κεφάλαιον τῆς Πεντηκονταβίβλου, τὸ τέλος τοῦ πεντηκοντοῦ κεφαλαίου αὐτῆ· τὰ ἐν τῷ λα' κεφαλαίῳ ἀναφερόμενα εἰς τὸν αὐτοκράτορα Μανουὴλ τὸν Κομνηνόν, ὡς ἔδει ἰδίαι προσοχῆς, καὶ τὸν εἰς τὴν ἐφημερίαν τοῦ Ἰσμάτος Ἀσμάτων πρόλογον τοῦ Νεοφύτου.

Βιβλιοθήκη Παπύρου: Πανσυνίου Ἑλλάδος περιήγησις, Κορινθιακὰ Ἀρχαῖον κείμενον, μετάφρασις, σημειώσεις ὑπὸ Δημ. Λαμπρίνη, εἰσαγωγή Ἀλ. Σ. Ἀρβανιτοπούλου τακτικῶς Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀθήναι 1937 (δρχ. 40).—Σενοφῶντος Συμπόσιον. Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις, σημειώσεις ὑπὸ Ἀδ. Ν. Διαμαντοπούλου τ. Διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχαίου Λιθασκαλείου. Ἀθήναι 1937 (δρχ. 40).—Πλάτωνος Συμπόσιον. Ἀρχαῖον κείμενον, προλεγόμενα, μετάφρασις, σημειώσεις ὑπὸ Α. Σ. Ἀρβανιτοπούλου. Ἀθήναι 1937 (δρχ. 40).—Ἰπποκράτους τὰ ἅπαντα. Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγή, μετάφρασις, σημειώσεις ὑπὸ Γ. Κ. Πουρναροπούλου, πρόλογος Γ. Θ. Φωτεινοῦ Προτάνης τοῦ Ἑθν. καὶ Κτηνιατρικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τόμ. Α'. Ἀθήναι 1937.—Στράβωνος Γεωγραφικά. Α'. Ἀρχαῖον κείμενον, εἰσαγωγή—μετάφρασις, σημειώσεις ὑπὸ Α. Σ. Ἀρβανιτοπούλου. Ἔκδ. β'. Ἀθήναι 1937. Ἰάντα τόποις Γ. Π. Ξίνου. —Πᾶσαι αἱ ἐκδόσεις τοῦ Παπύρου εὐρηγναι ἐν τοῖς γραφείοις αὐτοῦ, Πανεπιστημίου 35 (β' ὄροφος) διὰ πλείονας τόμους γίνεται ἐκπτώσις τῶν τιμῶν.

Αἰτιατικὴ τῶν καθ' ἡμέραν ἰ. Ἀκολουθιῶν τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς Ἐιδόσις Ἐρμανουὴλ Γ. Φαρλέου Πρωτοπρωτοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν — Τὸ ταῦχος τοῦτο, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου τετυπωμένον, εἰς τὰς 130 σελίδας αὐτοῦ περιλαμβάνει κατὰ συνέχειαν ἅπαντα τὰ ἀναγνωσκόμενα κατὰ τὰς καθημερινὰς Ἀκολουθίας τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς (Μεσονυχτικοῦ, Ὁρθρου, Ὡρῶν, Ἐσπερινοῦ, Λειτουργίας τῶν Προηγισμένων, Ἐσπερινοῦ τῶν Κυριακῶν, Ἀποδείκτου, Ἀκαθίστου Ὕμνον), μετὰ τῶν σχετικῶν Τυπικῶν διατάξεων καὶ πλείστων ὁδηγιῶν, εἰ δὲ καὶ τὰ ἐκλεκτότερα τῶν Ἐγκομιῶν τοῦ Ἐπισκόπου Θρηγίου ὁμθυμῶς διορθωμένα, ἐγκρίσει τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ βιβλίον τοῦτο συνιστῶμεν ὡς ἀπαραίτητον μὲν διὰ τοὺς κληρικούς· χρησιμώτατον δὲ διὰ τοὺς λαϊκούς. Τιμᾶται Δρ. 30—Χαρτόδετον Δρ. 35—Πανόδετον Δρ. 40. Ἐκδοσις ἑξαετηρικῆς ἐκδόσεως Δρ. 45.

— ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

Προκειμένου ἵνα ἀνακηρύξωμεν ὑποψηφίους διὰ τὴν διενεργηθησομένην ἐκλογὴν τακτικῶς ἐφημερίων τῶν ἱερῶν ναῶν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Πικραμίου, Ἀγίας Βαρβάρας Μαύρης Σουβάλας Ὠρωποῦ, Κοιμήσεως Θεοτόκου Μουλκίου Σαλαμίνας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι μίαν τῶν ὡς ἄνω θέσεων καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 82 καὶ 83 τοῦ κωδ. νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων καὶ Τ.Α.Κ.Ε.» ἀπαιτούμενα προσόντα ἵνα μέχρι τῆς 5ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενων πιστοποιητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Κηφισῷ τῇ 20 Ἰανουαρίου 1938. Ἱ. Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰακώβος.

Ι. Μητρόπολις Θήρας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν ὑποψηφίον ἱερέως πρὸς πλήρωσιν τῆς χηρευούσης ἐνορίας τοῦ ἱ. ναοῦ ἁγ. Γεωργίου ἐν Κουφορησίῳ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 85 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5148 ὀριζόμενα πιστοποιητικά. (Ἦτοι 1) ἀντίγραφον Ποινικοῦ Μητρώου τῆς τελευταίας αὐτῶν διακομῆς καὶ τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς ὅτι δὲν καταδικασθῆσαν οὔτε εἰς βαθρὸν κακουργήματος ἢ πλημμελήματος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 22 καὶ 21 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ὀριζομένων, οὔτε καταδικασθῆσαν διὰ κολάσημον πρῶτον τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ. 2) Ἀπολυτήριο τοῦ Στρατοῦ ἢ πιστοποιητικὸν ἀπαλλαγῆς ἀπὸ στρατιωτικῆς ὑποχρέωσης. 3) Ἀποδεικτικά τῆς μερφώσεως αὐτῶν. 4) Πιστοποιητικὸν τοῦ οἰκείου Δημάρχου ἢ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἰθαγενείας τοῦ ἔτους γεννήσεως καὶ τοῦ χρόνου τῆς τελέσεως τοῦ νόμιμου γάμου αὐτῶν καὶ ἐὰν οὗτοι συνήλθον μόνον εἰς πρῶτον γάμον Κοινωνίαν καὶ τὴν χρονολογίαν γεννήσεως τῶν τέκνων αὐτῶν, κανονικῆν συμματριάσαν κατὰ τὰ παραδεδωμένα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. 6) Πιστοποιητικὸν δύο ἱατρῶν περὶ τῆς ὑγείας καὶ ἀριμελείας αὐτῶν. Ὀρίζομεν δὲ πρὸς ὑποβολὴν τῶν σχετικῶν αἰτήσεων τῶν ὑποψηφίων μετὰ τῶν ἀνωτέρω πιστοποιητικῶν προθεσίαν μέχρι τῆς 1ης Μαρτίου 1938 ἀπὸ σημερον. Πρὸς τοὺς γινωσκόμενους τοὺς ὑποψηφίους ὅτι οὗτοι συμφῶνως τῷ ἀπὸ 20 Νομβρίου 1938 Ἀναγκαστικῷ Διατάγματι ἀρθρ. 16 θέλοσιν φοιτήσει ἐπὶ ἓν ἔτος ἐν Ἐκκλησιαστικῇ προπαρασκευαστικῇ Σχολῇ, τῆς ὁποίας ἡ φοίτησις ἔσεται διαρκείας ἐνὸς πλήρους σχολικοῦ ἔτους. Οἱ μέλλοντες νὰ φοιτήσωσιν εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην θὰ καταβάλλωσιν ἐφ' ἅπασ δαμακίας 300 κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῶν, μηνιαίως δὲ δρχ. 100 θὰ συντηροῦνται ἐξ ἰδίων. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰσφορῶν τῶν μαθητῶν ἀγοράζονται τὰ ἀπαραίτητα πρὸς διδασκαλίαν βιβλία καὶ ἀποζημιώνονται οἱ διδασκαλοὶ. Οἱ ἀποδοθειγμένοι ἀποροὺ ἀπαλλάσσονται τῆς μηνιαίας εἰσφορᾶς. Ἐν Θήρῃ τῇ 23 Ἰανουαρίου 1938. Ἱ. Ὁ Θήρας Ἀνθίμος

Ι. Μητρόπολις Σερβίων καὶ Κοζάνης

Μετὰ τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 1 Σεπτεμβρίου 1937 προκηρῶσιν ἡμῶν, μὴ παρουσιασθέντων ἐγγράμων Θεολόγων κεντημένων τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 82 § 1 καὶ 2 καὶ 83 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439» περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κτλ., προσόντα παρατινόμεν ἐπὶ τρίμηνον τὴν ταχθεῖσαν προθεσίαν πρὸς ὑποβολὴν αἰτήσεων καὶ πιστοποιητικῶν διὰ τὴν πλήρωσιν δύο χηρευουσῶν θέσεων Θεολόγων τοῦ ἐν Κοζάνῃ ἐνοριακοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἐν Κοζάνῃ τῇ 20 Ἰανουαρίου 1938. Ἱ. Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἰσακίμ

Ι. Μητρόπολις Καρυστίας.

Προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσιν τὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τῆς Κοινότητος Βύρρας ἵνα ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν σχετικὰς αἰτήσεις πρὸς ἡμᾶς μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 83 τοῦ ἐνοριακοῦ νόμου 5439 ἀπαιτούμενων πιστοποιητικῶν. Ἐν Κύμῃ τῇ 20 Ἰανουαρίου 1938. Ἱ. Ὁ Καρυστίας Παντελεῆμον

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,
FINISHMON DEATION THE ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΛΠΘ. ΤΗΛΕΓ. ΓΡΑΦΕΙΟΝ 24-195
Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία:
† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΗΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἐξέστης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
† Ὁ Ἐάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ
Υπεύθυνος, Π. Σ. Μανωλάκης